

I

DE GROT VAN DE STENENMAKERS

Volgens een Sachakaanse overlevering die zo oud was dat niemand zich herinnerde wanneer zij was ontstaan, had zomer een mannelijk element en winter een vrouwelijk. Sinds het begin van hun samenleving hadden leiders en zieners van de Verraders eeuwenlang verklaard dat het bijgeloof met betrekking tot mannen en vrouwen – vooral dat over vrouwen – belachelijk was. Toch had het merendeel van hun volgelingen nog steeds het gevoel dat het seizoen dat de meeste invloed op hun leven had veel vrouwelijke trekjes vertoonde. Winter was meedogenloos en machtig, en bracht mensen nader tot elkaar om zo goed mogelijk te overleven.

Voor de bewoners van de laaglanden en woestijnen van Sachaka was de winter juist een zegen, want zij bracht de regen die het gewas en het vee nodig hadden. De zomer was hardvochtig, droog en weinig vruchtbaar.

Terwijl Lorkin haastig terugliep uit de kruidenkas bedacht hij alleen dat het in de vallei kouder was dan hij had verwacht. De kilte in de lucht bevatte een dreiging van sneeuw en ijs. Voor zijn gevoel was hij echter nog niet lang genoeg in Vrijstad dat de winter zo vergevorderd kon zijn. Er waren maar een paar korte maanden voorbijgegaan sinds hij in de geheime stad van de Sachakaanse rebellen was aangekomen. Daarvoor was hij door warme, droge laaglanden gevlucht, samen met de vrouw die zijn leven had gered.

Tyvara. Zijn borst verkrampte op een ongemakkelijke, maar toch ook vreemd plezierige manier. Lorkin haalde diep adem en versnelde zijn pas. Hij was vastbesloten dit gevoel net zo resoluut te negeren als Tyvara hem negeerde.

Ik ben hier niet alleen gekomen omdat ik verliefd op haar ben, verzekerde hij zichzelf. Omdat ze zijn leven had gered, had hij het een erezaak gevonden om Tyvara te verdedigen tegenover haar volk. Ze had de moordenaar gedood die had geprobeerd hem te verleiden en te doden – maar

die moordenaar was ook een Verrader geweest. Riva had gehandeld namens een partij die vond dat hij gestraft moest worden voor de tekortkomingen van zijn vader. De voormalige Opperheer Akkarin was een oude belofte aan de Verraders niet nagekomen. Niemand binnen die partij had toegegeven dat hij Riva bevel had gegeven hem te doden. Dat zou tegen de wens van de koningin zijn, dus ze beweerden allemaal dat het Riva's eigen idee was geweest.

Er zitten rebellen tussen de rebellen, peinsde Lorkin.

Zijn verdediging van Tyvara had haar gered van een terechtstelling, maar niet van een bestraffing. Misschien hielden de taken die Riva's familie haar opdroeg haar bij hem vandaan. Wat de reden ook was, hij had last gehad van de eenzaamheid die een vreemdeling ergens in het buitenland overvalt.

Toen hij de voet van de rotswand die de vallei omringde bijna had bereikt, keek Lorkin omhoog naar de ontelbare ramen en deuren die aan deze kant van de vallei in de rotswand waren uitgehakt. Hij besefte dat er een tijd zou komen dat hij zich opgesloten zou voelen op deze plek. Niet vanwege de strenge winter die het noodzakelijk zou maken om binnen te blijven, maar omdat hij als een vreemdeling die nu ongeveer wist waar de thuisbasis van de Verraders lag, nooit toestemming zou krijgen om te vertrekken.

Achter de ramen en deuren zaten genoeg kamers om de bevolking van een kleine stad te huisvesten. Ze varieerden van kleine holttes met de afmeting van een kast tot zalen zo groot als de Gildehal. De meeste waren niet diep uitgehakt in de rotswand, want er waren in het verleden aardbevingen en instortingen geweest en mensen voelden zich meer op hun gemak als ze dicht bij de buitenkant woonden, zodat ze snel naar buiten konden vluchten.

Sommige gangen liepen een stuk dieper de berg in. Die waren het domein van de magiërs onder de Verraders – de vrouwen die deze plek regeerden, ondanks hun bewering dat iedereen gelijk was in hun samenleving. Misschien vonden zij dieper ondergronds leven niet zo erg omdat ze magie konden gebruiken om te voorkomen dat ze werden verpletterd door een instorting. *Of misschien vinden ze het prettig om dicht in de buurt te blijven van de grotten waar de magische kristallen en stenen worden gemaakt.*

Bij die gedachte voelde Lorkin een tinteling van opwinding. Hij verschoof de kist die hij droeg naar zijn andere schouder en beende door de ronde poort de stad in. *Misschien zal ik daar vannacht achter komen.*

Het was druk in de gangen van de stad omdat werklieden terugkeer-

den naar hun families. Op een gegeven moment werd Lorkins pad geblokkeerd door de kinderen van twee Verraders die met elkaar stonden te praten.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij zonder nadenken terwijl hij zich erlangs wurmde.

De volwassenen en kinderen keken geamuseerd. Kyraliaanse manieren verbaasden alle Sachakanen. De Ashaki en hun families, de machtige vrije mensen van de laaglanden, waren zich te zeer bewust van het standsverschil om het nodig te vinden te bedanken voor de diensten van anderen. Zij vonden het belachelijk om slaven te bedanken, want die hadden immers geen andere keus dan hen te dienen. Hoewel Verraders geen slaven hielden en ze beweerden dat iedereen in hun samenleving gelijkwaardig was, hadden ze geen gevoel voor goede manieren ontwikkeld. In het begin had Lorkin geprobeerd zich net zo te gedragen als zij, maar hij wilde zijn gewoonte om beleefd te zijn niet zodanig verliezen dat zijn eigen volk hem onbeschoft zou vinden als hij ooit terugkeerde naar Kyralia.

Laat de Verraders me maar raar vinden. Dat is beter dan ondankbaar of hooghartig.

Niet dat Verraders onvriendelijk of kil waren. Zowel mannen als vrouwen hadden hem verrassend vriendelijk verwelkomd. Sommige vrouwen hadden zelfs geprobeerd hem in hun bed te lokken, maar dat had hij beleefd afgewezen. *Misschien ben ik een stommeling, maar ik heb de hoop op Tyvara nog niet opgegeven.*

Vlak bij de ziekenkamer, de variant van een kliniek in deze stad, waar hij de meeste dagen werkte, ging hij langzamer lopen om op adem te komen. De kliniek werd geleid door spreekster Kalia, de informele leider van de partij die zijn terechtstelling had bevolen. Hij wilde haar niet het idee geven dat hij snel terug was gekomen om een bepaalde reden, of zijn dienst op tijd moest beëindigen. Als ze dacht dat hij graag weg wilde, zou ze een taak verzinnen om hem op te houden. Maar hij wist ook dat als er niet veel te doen was om hem bezig te houden, hij beter niet kon gaan zitten om uit te rusten. Dan zou Kalia meteen weer een klus voor hem verzinnen, meestal iets wat onaangenaam en nutteloos was.

Als hij echter naar binnen kuerde alsof hij alle tijd van de wereld had, zou ze hem daar ook wel eens voor kunnen straffen. Dus nam hij zijn gebruikelijke kalme, stoïcijnse houding aan. Kalia zag hem, rolde met haar ogen en nam met behulp van magie de kist van hem over.

‘Waarom denk je er nooit aan je macht te gebruiken?’ vroeg ze zuch-

tend terwijl ze zich omdraaide om de kist naar de voorraadkamer te brengen.

Hij negeerde haar vraag. Ze zou niet willen horen dat heer Rothen, zijn oude leraar bij het Gilde, dacht dat een magiër niet elke lichamelijke inspanning moest vervangen door magie omdat hij dan zwak en ongezond kon worden.

‘Zal ik je daarmee helpen?’ vroeg hij. De kist zat vol kruiden die gebruikt werden voor geneesmiddelen – en voor sommige wilde hij het recept wel leren.

Stuurs keek ze achterom naar hem. ‘Nee. Houd een oogje op de patiënten.’

Om zijn frustratie te verbergen haalde hij zijn schouders op, draaide zich om en nam de grote kamer in zich op. Er was niet veel veranderd sinds hij vanmorgen vroeg aan zijn dagtaak was begonnen. De bedden stonden in rijen opgesteld. Er waren er niet veel bezet. Enkele kinderen herstelden van typische kinderziektes of verwondingen en een oude vrouw had een gebroken arm. Ze lagen allemaal te slapen.

Het was Kalia’s idee geweest om hem aan het werk te zetten in de ziekenkamer. Hij wist zeker dat ze dit had gedaan om uit te proberen of hij bij zijn besluit zou blijven dat hij de Verraders niet wilde leren hoe ze konden genezen met magie. Tot nu toe waren er geen patiënten geweest die konden sterven aan ziekten of verwondingen die hij alleen met magie kon genezen, maar dat zou uiteindelijk gebeuren. Als het zover was, verwachtte hij dat Kalia ervoor zou zorgen dat mensen een hekel aan hem kregen. Hij had een plan bedacht om zich teweer te stellen tegen Kalia’s bedoelingen, maar achter haar moederlijke uiterlijk en manier van doen school een scherpzinnig verstand. Misschien had ze zijn voornemen al doorzien. Hij kon alleen afwachten.

Op dit moment kon hij echter niet treuzelen, want hij moest ergens heen. Hij was al laat en er was geen moment te verliezen, dus liep hij achter Kalia aan de voorraadkamer in.

‘Volgens mij heb je een hoop te doen,’ merkte hij op.

Ze keek hem niet aan. ‘Ja. Ik zal er de hele nacht mee bezig zijn.’

‘Je hebt gisteren ook al helemaal niet geslapen,’ bracht hij haar in herinnering. ‘Dat is niet goed voor je.’

‘Doe niet zo stom,’ snauwde ze met een boze blik. ‘Ik kan heel goed zonder slaap. Dit moet nú gebeuren. Door iemand die weet wat ze doet.’ Ze draaide zich om. ‘Ga maar. Neem vannacht maar vrij.’

Lorkin gaf haar geen kans om van mening te veranderen. Met een grimmig lachje glipte hij de ziekenkamer uit. Genezers van het Gilde

wisten hoe schadelijk slaapttekort kon zijn voor het lichaam, want ze konden de gevolgen ervan voelen. Omdat Verraders geen genezende magie kenden, hadden ze hun vergissing nooit beseft en geloofden ze dat een goede nachtrust een overbodige weelde was.

Hij had niet geprobeerd hen van het tegendeel te overtuigen, omdat het niet tactvol was hen te herinneren aan hun gebrek aan kennis. Jaren geleden had zijn vader de Verraders beloofd hen magische genezing te leren in ruil voor de kennis van zwarte magie, hoewel hij geen toestemming van het Gilde had om dergelijke kennis te onthullen en, nog belangrijker, zwarte magie verboden was voor Gildemagiërs.

In die tijd hadden veel kinderen van de Verraders een dodelijke ziekte opgelopen en kennis van genezende magie had hen misschien kunnen redden. Zwarte magie had Akkarin in staat gesteld te ontsnappen aan de Ichani die hem tot slaaf had gemaakt en terug te keren naar Kyralia, maar hij kwam nooit terug naar Sachaka om zijn deel van de overeenkomst na te komen. Nadat Lorkin over de gebroken belofte van zijn vader had gehoord, had hij veel mogelijke redenen overwogen. Zijn vader had geweten dat de broer van de Ichani die hem tot slaaf had gemaakt van plan was Kyralia binnen te vallen. Wellicht had hij zich verplicht gevoeld om eerst met die dreiging af te rekenen. Misschien kon hij het gevaar voor het Gilde niet uitleggen zonder te onthullen dat hij verboden zwarte magie had geleerd. Of vond hij het te gevaarlijk om alleen naar Sachaka terug te keren waar hij het gevaar liep opnieuw gevangengenomen te worden door de Ichani of ten prooi te vallen aan de wraak van de broer van zijn vroegere meester.

Misschien was hij nooit van plan geweest de overeenkomst na te komen. De Verraders wisten immers al een tijdlang van zijn moeilijke situatie voordat ze hulp aanboden, terwijl ze anderen – meestal vrouwen uit Sachaka – de hele tijd hielpen zonder daar een prijs voor te vragen. Dat ze Akkarin pas hadden geholpen zijn vrijheid te verkrijgen toen het hen tot voordeel strekte had zeker aangetoond hoe meedogenloos ze konden zijn.

De gangen waren nu stiller, dus Lorkin kon beter opschieten en hij begon te rennen toen er niemand was die hem kon zien. Als iemand van Kalia's partij zag dat hij haast had, zou dat misschien aan haar gemeld worden.

Het leven hier voldeed niet echt aan Tyvara's beweringen over een vredige samenleving – ze was zelfs niet echt rechtvaardig, ondanks de principes van de Verraders over gelijkheid. *Toch doen ze het beter dan veel andere landen, en zeker beter dan de rest van Sachaka. Ze hebben geen sla-*

vernij en het werk dat mensen moeten doen wordt meestal ingedeeld op basis van vaardigheden in plaats van een erfelijk klassensysteem. Ze mogen mannen en vrouwen dan ongelijk behandelen, alle andere samenlevingen doen dat ook, maar dan precies andersom. De meeste samenlevingen behandelen vrouwen veel slechter dan de Verraders hun mannen behandelen.

Hij dacht aan zijn nieuwste en beste vriend in Vrijstad, een man genaamd Evar, met wie hij vannacht had afgesproken. De jonge Verrader was een magiër die uit nieuwsgierigheid contact had gezocht met Lorkin omdat hij de enige andere mannelijke magiër in Vrijstad was die nog geen verbintenis was aangegaan met een vrouw. Lorkin was erachter gekomen dat zijn eerste indruk over de status van mannelijke magiërs verkeerd was. Hij was ervan uitgegaan dat als er mannelijke magiërs waren, de Verraders hun dezelfde mogelijkheden zouden bieden om magie te leren als vrouwen. In werkelijkheid waren alle mannelijke magiërs hier natuurtalenten – magiërs wier magie zich spontaan had ontwikkeld, waardoor de magiërs onder de Verraders gedwongen waren hen te onderwijzen of hen achter te laten om te sterven als ze de greep op hun krachten verloren. Alleen daarom werd magische kennis aangeboden aan mannelijke Verraders.

De paar fortuinlijke mannelijke natuurtalenten waren echter nog steeds niet gelijkwaardig aan vrouwen. Mannen werd geen zwarte magie geleerd. Dit garandeerde dat zelfs zwakke vrouwelijke magiërs sterker waren dan de mannelijke, want zij konden hun kracht opvijzelen door magie van anderen op te nemen.

Ik vraag me af... Zouden ze mij toestemming hebben gegeven Vrijstad te betreden als ik zwarte magie had beheerst?

Hij piekerde er verder niet over, want hij had eindelijk zijn bestemming bereikt: de ‘mannenkamer’. Het was een grote kamer waar mannelijke Verraders huisden die te oud waren om bij hun ouders te wonen maar die nog niet door een vrouw waren uitverkoren om haar partner te worden.

Evar stond met twee andere mannen te praten, maar liet hen alleen toen hij Lorkin zag binnenkomen. Zoals de meeste mannelijke Verraders was hij mager en fijngebouwd, heel anders dan de gemiddelde vrije Sachakaanse man uit de laaglanden, die eerder groot en breedgeschouderd was. Niet voor het eerst vroeg Lorkin zich af of mannelijke Verraders in de loop der tijd op de een of andere manier kleiner waren geworden omdat dit beter paste bij hun sociale status.

‘Evar,’ zei Lorkin. ‘Het spijt me dat ik laat ben.’

Evar haalde zijn schouders op. ‘Laten we gaan eten.’

Lorkin aarzelde en liep daarna achter hem aan naar de keuken waar een stomende pan soep stond die een van de mannen voor iedereen had gekookt. Dit was geen onderdeel van het plan. Was hij te laat teruggekomen? Was het plan van Evar veranderd?

‘Gaan we dat wandelingetje dat je had voorgesteld nog maken?’ vroeg Lorkin zo nonchalant mogelijk.

Evar knikte. ‘Als je niet van gedachte bent veranderd.’ Hij leunde dichter naar Lorkin toe. ‘Een paar stenenmakers werken tot laat door,’ fluisterde de jonge magiër. ‘We moeten ze de tijd geven hun werk af te ronden en te vertrekken.’

Lorkin voelde zijn maag ineens krompen. ‘Weet je zeker dat je dit wilt doen?’ vroeg hij terwijl ze naar een van de lange eettafels liepen. Ze gingen aan het uiteinde zitten, apart van de andere mannen die al aan het eten waren.

Evar kauwde, slikte en glimlachte daarna bemoedigend naar Lorkin. ‘Niets van wat ik je zal laten zien is geheim. Iedereen die wil kijken is welkom, zolang ze een gids hebben, zich rustig houden en niet in de weg lopen.’

‘Maar ik ben niet zomaar iemand.’

‘Je wordt geacht een van ons te zijn. Het enige verschil is dat tegen jou gezegd is dat je niet kunt vertrekken. Als ik probeer weg te gaan, tja, ik betwijfel of ik ver zou komen zonder toestemming en die toestemming zal waarschijnlijk niet gegeven worden. Ze hebben liever niet al te veel Verraders buiten de stad. Iedere spion is een risico, zelfs met de stenen die voorkomen dat iemand je gedachten kan lezen. Wat zou er gebeuren als die steen in je hand zat en je hand werd afgehakt?’

Lorkin trok een lelijk gezicht. ‘Toch betwijfel ik of iemand het een goed idee zal vinden dat ik daar ben,’ zei hij en hij keerde daarmee terug naar het gespreksonderwerp. ‘Of dat jij mij meeneemt.’

Evar slikte de laatste hap van zijn maaltijd door. ‘Waarschijnlijk niet. Maar mijn lieve tante Kalia houdt van me.’ Hoewel Lorkin nooit gezien had dat Kalia gezellig met Evar stond te babbelen, leek ze haar neef wel te waarderen. ‘Eet jij dat niet op?’

Lorkin schudde zijn hoofd en schoof het restant van zijn maaltijd opzij. Hij was te zenuwachtig om veel te eten. Evar keek bedenkelijk naar de niet leeggegeten kom, maar zei niets. Hij pakte hem en at het restje eenvoudigweg op. Omdat land voor gewassen en vee beperkt was, keurden de Verraders verspilling niet goed en Evar had altijd honger. Ze stonden op, maakten het eetgerei dat ze hadden gebruikt schoon, borgen het op en verlieten daarna de mannenkamer. Lorkin voelde zijn

maag ineenkrimpen van spanning, maar tegelijkertijd was hij vervuld van verwachtingsvol ongeduld.

‘We gaan via een van de achteringangen,’ fluisterde Evar. ‘Daar is minder kans dat iemand je naar binnen ziet gaan.’

Tijdens hun tocht door de stad was Lorkin in gedachten verzonken. Wat hoopte hij eigenlijk te ontdekken? Het Gilde had eeuwenlang volgehouden dat er geen echt magische voorwerpen bestonden. Alleen gewone dingen die bouwkundig waren verbeterd of versterkte eigenschappen hadden gekregen, zoals gebouwen die met magie waren versterkt, of muren van de universiteit die gloeiden. Ze waren gemaakt van materiaal waarin magie langzaam werkte en vertoonden daardoor nog steeds een effect lang nadat een magiër was opgehouden er invloed op uit te oefenen. Zelfs glazen ‘bloedstenen’ kwamen niet in aanmerking. Die stuurden mentale communicatie tussen de drager en de maker zodanig dat andere magiërs het niet konden horen, maar ze bevatten geen magie van zichzelf.

Hij vermoedde dat sommige van de edelstenen in Vrijstad dat wel deden. De meeste waren hetzelfde als bloedstenen; er werd magie op gericht die door de steen werd omgevormd om één bepaald doel te dienen. Andere leken magie te bevatten die op verschillende manieren gebruikt kon worden. Alle Verraders die buiten hun geheime verblijfplaats reisden, droegen een kleine steen onder hun huid. Die maakte niet alleen dat zij hun gedachten konden afschermen als een Sachakaanse magiër probeerde deze te lezen, maar stelde hen ook in staat om in plaats daarvan onschuldige, veilige gedachten op te roepen. De gangen en kamers binnen in de stad werden verlicht door edelstenen die licht gaven. De ziekenkamer waar Lorkin voor de zieken zorgde, bevatte verschillende stenen met nuttige eigenschappen, van het afgeven van een warme gloed of een zacht trillen om spierpijn te verzachten, tot stenen die wonden konden dichtschroeien.

Als de historische verslagen die Lorkin en Danyl waren tegengekomen klopten, dan was het mogelijk dat een edelsteen een enorme hoeveelheid magie opsloeg. Honderden jaren geleden was er in Arvice, de hoofdstad van Sachaka, een dergelijke opslagsteen geweest. Volgens Chari, een vrouw die hem en Tyvara had geholpen veilig naar Vrijstad te reizen, waren opslagstenen bekend bij de Verraders, maar wisten zij niet hoe ze die moesten maken. Misschien had ze de waarheid verteld, of ze had gelogen om haar eigen volk te beschermen.

Als kennis over het vervaardigen van dergelijke opslagstenen bestond, kon die het Gilde bevrijden van de noodzaak enkele magiërs toe

te staan zwarte magie te leren voor het geval Sachakaanse magiërs opnieuw een inval deden. Dan kon in plaats daarvan magie om het land te verdedigen in de stenen worden opgeslagen.

Daarom nam hij het risico om de grotten van de stenenmakers te bezoeken. Hij wilde niet leren hoe je stenen moest maken, hij zocht bevestiging dat ze de potentie bevatten waarop hij hoopte. Dan kon hij misschien een uitruil tussen het Gilde en de Verraders bewerkstelligen: stenenmaken tegen genezende magie. Dat zou een ruil zijn die beide volken voordeel bood.

Hij wist dat hij veel moeite zou moeten doen om de Verraders over te halen een dergelijke ruilhandel te overwegen. Omdat ze zich al eeuwen verborgen hielden voor de Ashaki, beschermden ze hun geheime verblijfplaats en manier van leven rigoureuus. Ze stonden geen enkele vorm van mentale communicatie toe omdat dit de aandacht zou kunnen vestigen op de stad. De enige Verraders die de vallei in en uit mochten, waren spionnen, een paar uitzonderingen daargelaten.

Terwijl hij achter Evar aan dieper het ondergrondse netwerk van gangen inliep, maakte Lorkin zich zorgen dat het nog te vroeg was voor een bezoek aan de grotten. Hij wilde de Verraders geen reden geven om hem te wantrouwen.

Maar als buitenlander zouden ze hem misschien toch nooit helemaal vertrouwen. Ze hoefden hem alleen zodanig te vertrouwen dat hij hen kon overhalen om handel te drijven met het Gilde en de Landenbond. *Op een gegeven moment beseffen ze misschien dat mij niet officieel is verboden om de grotten te bezoeken en dan zullen ze daar iets aan doen. Ik moet van deze gelegenheid nu gebruikmaken.*

Evar had een ander gezichtspunt: *'Verraders nemen hun eigen beslissingen – of beter gezegd, ze houden er niet van als anderen beslissingen voor hen nemen. Als jij wilt dat wij iets doen, moet je ons laten denken dat het ons idee was. Als iemand ontdekt dat wij de grotten bezoeken, zul je in ieder geval iedereen eraan herinneren dat wij iets bezitten wat het Gilde misschien wil ruilen voor genezende magie.'*

'We zijn er,' zei Evar met een blik achterom naar Lorkin.

Ze waren door een gang gekomen die zo nauw was dat ze niet naast elkaar konden lopen. Bij een opening in de wand naast hen was Evar gestopt. Over Evars schouder heen zag Lorkin een felverlichte kamer. Hij voelde zijn hart overslaan.

We zijn er!

Evar wenkte en stapte de kamer binnen. Terwijl Lorkin hem volgde, keek hij rond in de enorme ruimte. Er waren geen andere mensen, voor

zover hij kon zien. Hij richtte zijn aandacht op de wanden en zijn adem stakte.

De wanden waren bedekt met massa's glinsterende, kleurrijke edelstenen. In het begin dacht hij dat ze willekeurig verspreid zaten, maar toen hij naar de kleuren bleef staren, beseftte hij dat er snoeren, wervelingen en vlekken van dezelfde tinten waren. Hij draaide zich om en keek naar de wand achter zich. Daar zag hij dat de stenen verschilden in grootte, van kleine spikkeltjes tot kristallen zo groot als zijn duimnagel.

Het was prachtig.

‘Hier maken we de lichtstenen,’ vertelde Evar hem wenkend terwijl hij naar een oogverblindend deel van de wand liep. ‘Die zijn het gemakkelijkste te maken en het is duidelijk te zien of je het goed hebt gedaan. Je hoeft niet eens een duplicaatsteen te maken.’

‘Een duplicaatsteen?’ echode Lorkin. Evar had het daar eerder over gehad, maar Lorkin had nooit goed begrepen waar ze voor dienden.

‘Een van deze.’ Evar veranderde abrupt van richting en leidde Lorkin naar een van de vele tafels in de kamer. Hij opende een houten kist en onthulde een enkele edelsteen die op een bed van tere, donsachtige stof lag. ‘Voor de lichtstenen hoef je de groeiende edelstenen alleen in te prenten met dezelfde gedachten die je gebruikt om een magisch licht te creëren. Maar bij stenen die bedoeld zijn voor ingewikkelder gebruik, is het gemakkelijker om er één te nemen die al goed is gemaakt en dat ontwerp over te zetten op een andere steen. Dat vermindert de hoeveelheid fouten en gebrekkige stenen en bovendien kun je dan verschillende stenen tegelijkertijd maken.’

Lorkin knikte. Hij wees naar een ander deel van de grot. ‘Wat doen die stenen?’

‘Die werpen een barrière op en houden die in stand. Ze worden gebruikt om water tijdelijk af te dammen of aardverschuivingen tegen te houden. Kijk hier...’ Ze liepen naar een wand van kleine zwarte kristallen. ‘Dit worden gedachtebeschermers. Het duurt lang om die te maken omdat ze zo ingewikkeld zijn. Het zou gemakkelijker zijn als ze alleen de gedachten van de drager hoefden af te schermen. Maar ze moeten de drager ook in staat stellen de gedachten over te brengen die een gedachtelezer verwacht te zien: om hem om de tuin te leiden zodat hij denkt dat er niets aan de hand is.’ Evar staarde vol bewondering naar de kleine stenen. ‘Wij hebben deze niet ontworpen – we kochten ze van de Dunastammen.’

Dannyls waarschuwing dat de Verraders de kennis van het stenen-

maken hadden gestolen van het Dunavolk schoot door Lorkins hoofd. Misschien kijken alleen de Duna er op die manier tegenaan. Misschien was dit weer een voorbeeld van een overeenkomst die mis was gelopen, zoals die tussen zijn vader en de Verraders.

‘Drijven jullie nog steeds handel met hen?’

Evar schudde zijn hoofd. ‘We zijn hen eeuwen geleden al voorbijgestreefd in kennis en kunde.’ Hij keek naar rechts. ‘Hier zijn er een paar die we zelf hebben ontworpen.’ Ze liepen naar een vlak met grote edelstenen, waarvan het oppervlak het licht weerkaatste in alle kleuren van de regenboog. Het deed Lorkin denken aan de gepolijste binnenkant van exotische schelpen. ‘Deze stenen lijken op bloedstenen, we noemen ze eenvoudigweg stenen. Ze stellen ons in staat over een afstand met elkaar te communiceren, maar dat werkt alleen met stenen die naast elkaar zijn gegroeid. Soms is het moeilijk om te onthouden welke stenen met elkaar verbonden zijn, dus kunnen we nog niet stoppen met het maken van bloedstenen.’

‘Waarom zou je ophouden met het maken van bloedstenen?’

Evar keek hem verbaasd aan. ‘Je weet toch wel welke tekortkomingen die hebben?’

‘Tja... Laat me raden: de maker ervan ziet de gedachten van de ander niet de hele tijd?’

‘Ja, alleen als de gebruiker zijn ring omdoet om een boodschap te sturen, krijgt de maker verbinding met hem.’

‘Ik begrijp dat dit voor verbetering vatbaar is.’ Lorkin draaide zich om en keek naar de kamer in zijn geheel. Er waren zoveel vlakken met edelstenen en overal tegen de wanden stonden tafels beladen met voorwerpen. ‘Wat doen die edelstenen?’ vroeg hij terwijl hij naar een groot vlak wees.

Evar haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet precies. Ik neem aan dat het een experiment is. Een of ander wapen.’

‘Een wapen?’

‘Om de stad te verdedigen, als we ooit worden aangevallen.’

Lorkin knikte en zei niets meer. Vragen over wapens zouden zelfs zijn nieuwe vriend achterdochtig maken.

‘Wapenstenen moeten dingen doen die een magiër zelf niet kan,’ vertelde Evar hem. ‘Voor iemand met weinig vaardigheden of opleiding, of een magiër die zijn krachten heeft verloren. Ik hoop dat ze maken dat je beter kunt richten. Ik was niet erg goed in gevechtstraining, dus als we ooit worden aangevallen zal ik alle hulp nodig hebben die ik kan krijgen.’